

fældet i hans Sind som en endnu slumrende Melankoli.

Ogsaa en anden, ham temmelig uvant Følelse var sammen med Skinsygen bleven vakt hos ham i disse Dage, — det var Utaalmodigheden. Hans Landsmænds forventningsfulde Optagethed af den lille Modejournalists Komme blev den Spore, hans Viljekraft igen saa længe havde maattet savne, og han rev sig endelig ud af den Uvirksomhedsdvale, hvori han her i Rom var sunket ned.

Fra Ivan havde han netop modtaget et nyt Ekspresbrev med en indtrængende Opfordring til at vende hjem. Det var skrevet umiddelbart efter det mislykkede Besøg hos Oberst Bjerregrav og lød som et Nødskud fra en synkende Skude. Nu meldte han telegrafisk sin Hjemkomst. Tiden til Handling var kommen. Ogsaa om hans Navn skulde der nu staa Kampgny! Ogsaa om ham skulde Hadets, Forargelsens, Sladderens og Misundelsens Smaatrolde derhjemme danse Indianerdans!

Allerhelst var han rejst hjem straks. Han frygtede kun, at et saadant uforberedt Opbrud skulde tage sig ud som en Flugt for den elendige Avissskriver og røbe hin Følelse, der ydmygede og nagede ham som en Forsmædelse. Han bestemte sig derfor til at oppebie de Nygiftes Ankomst. Ja, da han tilfældigt fik at vide, hvad Dag og med hvilket Tog de ventedes, overvandt